

[Rosing.]

relsen af disse meget tiltrængte hjem i byerne i nær fremtid og overlade driften til kommunerne? Det er den slags positive ting, der skal til, og ikke blot et statistisk materiale.

Lad mig så til slut understrege følgende. Grønland er en del af Danmark, men hører dog til de lande, der kaldes underudviklede lande, hvis behov for økonomisk, teknisk og menneskelig hjælp fra civiliserede lande er stort. Efter åbningstalen og de faldne udtalelser under åbningsdebatten anses det for betydningsfuldt, at Danmark efter bedste evne deltager i det internationale arbejde til fordel for underudviklede lande, hvilket vi alle sikkert vil være enige om. Vi grønlændere vil langtfra forsmå Danmarks og det danske folks indsats med hensyn til at starte og fortsætte udviklingen i Grønland, tværtimod; vi mener, at Danmark er det eneste land, som kan give midler og menneskelig hjælp til, at vi hurtigt kan komme over de nævnte erhvervsøkonomiske og uddannelsesmæssige problemer. Efter vore erfaringer og vort indgående kendskab til vore interne forhold er en fremskyndet og koncentreret hjælp til selvhjælp på nuværende tidspunkt ikke alene meget tiltrængt, men vil også betale sig bedst for Danmark og Grønland. Denne opfattelse af det øjeblikkelige og yderligere behov er ikke alene min, men også den menige grønlænders, folkevalgte personers og mange danskes, som har kendskab til problemerne.

Hans Schmidt: Jeg takker den højtærede statsminister for redegørelsen. Vi må jo erkende, at rigets stilling nutildags ikke blot udadtil, men mere end før i tiden også indadtil er præget af forholdene ude i verden. Det er Danmark ikke ene om. Den hastigt fremadskridende udvikling på alle områder nøder nationerne til at mødes — og til at mødes på mange måder, alt som forholdene betinger: i samarbejde eller modarbejde.

Det er modsætningsforholdet mellem vest og øst, som på afgørende måde præger udviklingen og dermed også den situation, vi står i for øjeblikket. Under selve magtkampen har det ydre styrkeforhold selvfølgelig sin store betydning, og de sidst

forløbne ugers begivenheder under FN's generalforsamling var udtryk herfor. Der er dog en anden form for styrke, henholdsvis svaghed, som jeg i denne forbindelse gerne vil påpege, fordi den i det lange løb har en lige så afgørende betydning for vor skæbne. Det forhold, jeg gerne vil påpege, er da dette, at under selve magtkampens forløb har angriberens metoder, krav og forudsætninger tilbøjelighed til at smitte af på modparten. Det vil i praksis sige, at øst ved altid på ny at gå til angreb mod vest vil tvinge vest til at antage samme samfundsstruktur og -opbygning, som øst har selv, for det er jo yderligere sådan, at de metoder, som anvendes i magtkampen, må have deres udspring og fundament i den samfundsstruktur og -opbygning, som de udgår fra, og da står øst stærkt rustet. På denne måde kan angriberens mål altså nås, uden at den kolde krig behøver at blive varm. Problemet er da dette, på hvilken måde vest kan undgå, at de gentagne angreb fra øst en skønne dag får den virkning, at verden bliver én i østens billede.

Problemet skærpes derved, at vi på forhånd er godt på vej derhen, og at det tillige må erkendes, at denne vej indtil nu stort set har været god. Men forholdene i vort eget samfund såvel som i andre dele af den gamle verden kunne tyde på, at vi er nået til et punkt, hvor der skal passes på at udviklingen ikke slår om til det modsatte af det, som er tilsigtet. Det vil være tilfældet, når statsmagten ikke mere fungerer som menneskets tjener og for menneskets velfærd, men har udviklet sig til at være dets herre og til at gøre mennesket til statsmagtens slave. Det kan gå ganske automatisk og imod enkeltmands vilje, men det ender med menneskets undergang i en almægtig stat, og der findes der ingen vej tilbage, når ingen kraft udefra kan komme til udfrielse. Det tidehverv, som vi står i nu i vore dage, er da også kendetegnet derved, at denne kraft til udfrielse ikke mere findes på jorden, hvis det skulle ske, at vesten båndlægges indefra.

Det må derfor skønnes at være fornødent, at de vestlige og i særdeleshed de vestlige europæiske stater for at undgå denne udvikling hver for sig gør det mest mulige for at styrke de små selvstyreorganer på eget område, og at de på den anden side